

Sant Pere i sant Pau

Homilia del P. Abat Josep M. Soler

29 de juny de 2018

(Ac 12, 1-11; 2Tm 4, 6-8.17-18; Mt 16, 13-19)

Avui celebrem amb goig els capdavanters dels apòstols: sant Pere i sant Pau. Tots dos, germans i germanes estimats, es deixaren prendre per Crist, tots dos treballaren incansablement per la difusió de l'Evangelí, tots dos es donaren a l'edificació de l'Església. Tots dos vessaren la sang a causa de Jesucrist i per amor a ell. Eren molt diferents, amb carismes complementaris, en algun moment havien sostingut parers diversos (cf. Ga 2, 11), però els unia una mateixa caritat. I ara són les dues columnes fonamentals de l'Església.

Voldria destacar dos trets principals que els foren comuns: l'adhesió personal a Jesucrist fins a la mort i el testimoniatge evangelitzador.

Cadascun tenia la seva història. Un era pescador al llac de Galilea i compartia el negoci amb alguns companys. L'altre era un mestre de la Llei format en una bona escola rabínica de Jerusalem. Cap dels dos no era perfecte, però tots dos es volien fidels al Déu de l'aliança. Les seves vides, però, no s'haurien trobat mai. Jesús, en canvi, els capgirà l'existència i els posà al servei de l'Evangelí.

A Pere, el trobà mentre era vora el llac tirant les xarxes a l'aigua (cf. Lc 4, 18). El cridà per anar amb ell i instruir-lo sobre els Misteris del Regne. Pere es deixà fascinar per Jesús; ho deixà tot i s'anà amb ell. De mica en mica, l'anà coneixent cada vegada més: la seva vida, el seu missatge, la seva missió d'alliberament i de salvació. Fins arribar a la confessió messiànica que acabem d'escoltar a l'evangelí: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. Una confessió de fe que és fruit del coneixement interior que li ha donat el Pare però que ell acull amb convenciment. La feblesa i el temperament fogós continuaren en la seva persona, però cada vegada Jesucrist ocupava més espai en el seu cor, en la seva intel·ligència, en la seva vida. Ni el pecat de la negació triple de Jesús durant la passió, el va fer dubtar, un cop tornat en si espiritualment, de l'amor que el Crist li tenia tot i ser un pecador. Pere estimava Jesús. Però sobretot Jesús estimava Pere. I va ser la consciència d'aquest amor que el portà a servir abnegadament els germans, a confirmar-los en la fe, a vessar la sang en la ciutat de Roma tot capgirant la negació de Jerusalem.

Pau, que era un jueu de cultura hel·lènica, rebé la manifestació de Jesucrist quan anava camí de Damasc perseguint els cristians. El perseguidor, però, que *respirava amenaces i mort* contra els deixebles de l'Evangelí (cf. Ac 9, 1), fou transformat per la llum divina. Aleshores, Jesús passà de ser "el perseguit" a ser *el Senyor* (cf. Ac 9, 5.10), el centre de la seva existència. Pau no havia conegut Jesús en la seva vida terrenal; per això passà un temps llarg a aprofundir la fe cristiana i a deixar que anés transformant la seva persona; després, començà a predicar incansablement l'Evangelí, comptant amb el reconeixement de Pere i dels altres apòstols (cf. Ga 2, 9). El seu zel, acompanyat per un

temperament fort i enèrgic, suportà tota mena de dificultats per portar la Bona Nova, de paraula i per escrit, de territori en territori fins arribar a la capital del món d'aleshores, la ciutat de Roma. Allí va donar la vida per Jesucrist que ell tant havia estimat i pel qual tant havia sofert. Sabia de qui s'havia fiat (cf. 2Tm 12), i no va quedar confós en la seva esperança.

Adhesión personal a Jesucristo i testimonio evangelizador. Constituyen el núcleo del mensaje que nos transmiten los dos grandes apóstoles que hoy celebramos. En este día debemos acogerlo y profundizar nuestra relación personal con Jesucristo resucitado. Pues no se trata de un personaje del pasado, sino de una persona que vive, con la cual podemos hablar de tú a tú, en la fe y en el amor, a partir de la Palabra de Dios, del encuentro con él en la Eucaristía, de la oración, del encuentro con cada ser humano.

Els dos apòstols que avui celebrem, ens criden, també, a ser testimonis. A compartir amb els altres el tresor que hem trobat en Jesucrist No sempre és fàcil ser testimonis d'ell. Al més sovint, ens podem trobar amb la indiferència d'una societat que passa del fet religiós tot i experimentar l'aridesa espiritual; ens podem trobar, també, amb l'hostilitat a causa de prejudicis o de mals testimoniats. Però la situació nostra no és pas més difícil que la que trobaren sant Pere i sant Pau en el context social i religiós del seu temps. Per perseverar, hem de ser conscients de la meravella que és saber-nos cridats i estimats per Jesucrist i pel Pare del cel que amb el seu Esperit Sant ens dóna vigor i coratge. Hem d'anunciar l'amor de Jesucrist, sense voler imposar res, respectant la llibertat d'opció de les persones. Hem de sembrar deixant que sigui el buf suau de l'Esperit qui faci germinar i créixer quan trobi una acollida apropiada. El nostre testimoniatge ha de ser des de l'alegria; massa sovint els cristians tenim un posat que no transparenta la joia de la fe. Pot ser és que no vivim la fe a fons. Perquè deixar entrar Jesucrist en la pròpia existència i fer de l'Evangeli la norma de vida és font interior de joia, d'una joia íntima que es comunica en la mirada i en el capteniment exterior.

Adhesión personal a Jesucristo hasta la muerte y testimonio evangelizador. Son los dos elementos fundamentales del mensaje que nos transmiten los Santos Apóstoles Pedro y Pablo. Es un mensaje destinado a todos los cristianos. Pero que tiene unas connotaciones especiales para los que hemos recibido la vocación monástica en la escuela benedictina. San Benito nos enseña a hacer que Jesucristo sea el centro y el culmen de nuestra vida personal y comunitaria. Amado por encima de todo, nos ayuda a vivir el amor fraterno en el seno de la comunidad y con las personas que se acercan a nosotros. Quien se ha dejado seducir por Cristo y no antepone nada a su amor, sabe descubrirlo en cada ser humano, en cada circunstancia de la vida. Con el progreso en la fe y en la vida monástica, nuestro yo se va transformando hasta reproducir en nosotros – aunque indignos, por pura gracia- la imagen de Jesucristo. Entonces nuestra palabra procedente de un corazón evangelizado puede ser evangelizadora y nuestra vida comunitaria, vivida en la dinámica de perdón y fiesta en la entrega total a los demás, se hace atrayente para todos los que se acercan a nosotros. Entonces, el monasterio puede ser escuela de fe y de comunión para la Iglesia y para la sociedad.

Ara ens disposem a celebrar l'Eucaristia. Acollim el Senyor amb la fe de sant Pere, descobrint la presència del Crist ressuscitat. I deixem que ell ens impulsi cap a la missió en la vida de cada dia, com va fer en sant Pau.

29 juny 2018